

Arrest

nr. 207 400 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 oktober 2002 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag wordt negatief afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 17 augustus 2004 tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 15 september 2004 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij brief gedateerd op 15 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 mei 2011 wordt verzoeker door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in België.

1.4. Verzoeker wordt op 17 augustus 2012 van ambtswege afgevoerd uit de registers. De verzoeken van 8 juli 2013 en van 13 juli 2015 tot herinschrijving worden op 1 december 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) geweigerd. Op dezelfde datum wordt eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker gaat tegen deze beslissingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 juni 2016 met nummer 172 672 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep wordt voor het overige verworpen.

1.5. Op 8 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 3 juni 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [T.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Togo

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[...]

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt

Aan verzoeker werd een inreisverbod afgeleverd op grond van volgende motivering (stuk 1):

[...]

De duur van het inreisverbod werd vervolgens bepaald op twee jaar. Dit werd als volgt gemotiveerd:

[...]

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Bij het lezen van de motivering valt op dat de verwerende partij volstaat door de elementen te herhalen, op grond waarvan hij tot het besluit kwam een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voor vrijwillig vertrek, m.n. het feit dat verzoeker geen gekend verblijfsadres heeft.

Los van de vraag of deze motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten afdoende was, kan ze bezwaarlijk volstaan om een inreisverbod te verantwoorden, nu ze enkel betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel.

Nergens blijkt een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om het inreisverbod te verantwoorden.

Wel integendeel, de verwerende partij stelt in negatieve zin dat ze geen onderzoek zou moeten uitvoeren naar de bijzondere omstandigheden, omdat de banden die verzoeker in België gecreëerd heeft niet zouden worden beschermd door artikel 8 EVRM.

De verwerende partij stelt aldus zelf dat ze geen onderzoek naar de bijzondere omstandigheden voert, omdat deze omstandigheden in casu niet zouden zijn beschermd door artikel 8 EVRM.

Los van de vraag of de banden die verzoeker in België heeft, al dan niet beschermd worden door artikel 8 EVRM, gaat het er om dat alle specifieke omstandigheden dienen te worden in rekening gebracht.

Een specifieke omstandigheid dient geenszins noodzakelijk onder artikel 8 EVRM te vallen. Ook andere omstandigheden – niet beschermd door artikel 8 EVRM – kunnen specifieke omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 74/11 Vw.

De verwerende partij maakt zich er vanaf door te stellen dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is, terwijl dit in het licht van artikel 74/11 Vw. weinig Pagina 5 van 6 relevant is. Los van de vraag of iets al dan niet onder artikel 8 EVRM valt, dient met de specifieke omstandigheden rekening te worden gehouden.

In casu blijkt niet dat er met de specifieke omstandigheden werd rekening gehouden. Wel het tegendeel. Nochtans zijn er zeer specifieke omstandigheden, dewelke zeker in de beoordeling dienden te worden meegenomen.

Verzoeker verblijft immers reeds sinds 2002 in het Rijk, en heeft zelfs jarenlang een verblijfsrecht genoten, hetwelke enkel door een ongelukkige samenloop van omstandigheden werd verloren.

Waar verzoeker reeds sinds 2002 in België verblijft en alhier een verblijfsrecht heeft, zijn de bindingen met België enorm. Met deze elementen wordt echter op geen enkele manier rekening gehouden, simpelweg stellende dat die niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Verwerende partij diende minstens een onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, alvorens een beslissing tot inreisverbod te nemen, en daarbij een bepaalde termijn op te leggen.

Uw Raad oordeelde trouwens al eerder dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel (RvV van 15 januari 2013, nr. 95.142, T.Vreemd., 2013, 247):

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het

eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM.”

Door geen onderzoek te verrichten naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, en geen afweging te maken van de banden die hij heeft alhier, schendt verwerende partij de voormelde bepalingen.

Door vervolgens een inreisverbod op te leggen, louter verwijzende naar elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel, schendt verwerende partij de motiveringsplicht.”

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven in rechte en in feite worden gelezen die tot deze beslissing hebben geleid.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in de beslissing tot verwijdering van dezelfde datum waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De redenen waarom werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, worden kort hernomen.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op twee jaar bepaald. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat het enkele feit dat verzoeker banden heeft gecreëerd met België niet volstaat om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Hij stelt dat de gewone opbouw van sociale relaties niet wordt beschermd door deze verdragsbepaling. In deze omstandigheid, en waar verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven, acht verweerder een inreisverbod voor twee jaar proportioneel. Hij wijst hierbij op het belang van de immigratiecontrole.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Er wordt concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen en deze motivering beperkt zich geenszins tot de vaststelling dat verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en niet blijkt dat hij in België sociale banden heeft opgebouwd die van die aard zijn dat deze de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking kunnen doen treden.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit deze wetsbepalingen volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”* of *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Voorts volgt uit het eerste lid van vernoemd wetsartikel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Verweerder beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De Raad stelt vast dat verzoeker dit gegeven, en in het verlengde hiervan het gegeven dat er in zijn situatie dus grond was tot het opleggen van een inreisverbod, als dusdanig niet betwist.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. Verzoeker houdt ten onrechte voor dat enkel wordt verwezen naar elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel, meer bepaald dat de motivering zich beperkt tot de redengeving waarom hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan, ofwel dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Wat de specifieke motivering omtrent de duur van het inreisverbod betreft, wordt op zich helemaal niet verwezen naar deze laatste vaststelling. Wel wordt inzake de banden die verzoeker in België heeft opgebouwd, gesteld dat de gewone opbouw van sociale relaties niet van aard is de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking te doen treden. In deze omstandigheid, en waar verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven, acht verweerder een inreisverbod voor twee jaar proportioneel. Hij wijst hierbij op het belang van de immigratiecontrole. In het licht van deze motivering kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, in casu op twee jaar, op geen enkele wijze rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het concrete geval, of dat ter zake geen enkel onderzoek of geen enkele afweging blijkt.

In zoverre verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in negatieve zin zou stellen dat hij geen onderzoek zou moeten voeren naar de bijzondere omstandigheden omdat de banden die verzoeker in België heeft gecreëerd niet zouden worden beschermd door artikel 8 van het EVRM, en zodoende zou erkennen dat geen onderzoek naar de bijzondere omstandigheden werd gevoerd, kan dit betoog niet worden bijgetreden. Op lezing van de motivering inzake de duur van het inreisverbod dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verblijf in dit land bepaalde banden heeft gecreëerd als specifieke omstandigheid van het geval en is nagegaan of deze banden van een zodanige aard en intensiteit zijn dat verzoeker een legitiem belang in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft om binnen een kortere termijn te kunnen terugkeren naar het Belgische grondgebied. Hij oordeelde dat in casu er enkel sprake is van een gewone opbouw van sociale relaties die de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet kan doen optreden, en dus niet blijkt dat de opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat deze noodzaken dat verzoeker binnen een kortere tijdsperiode moet kunnen terugkeren naar het Schengengebied.

De banden met België zijn dus wel degelijk in rekening gebracht en afgewogen in het licht van de oplegde duur van het inreisverbod. Hiermee is tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont verder niet concreet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat een gewone opbouw van sociale relaties die de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet kan doen optreden, niet wordt aanvaard als een specifieke omstandigheid die rechtvaardigt dat een inreisverbod van kortere duur wordt opgelegd. De beschermenswaardigheid van de belangen in België in het licht van artikel 8 van het EVRM kan wel degelijk als een relevant gegeven worden beschouwd bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verzoeker geeft er met zijn kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling te maken van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuïteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker verwijst, wat de specifieke omstandigheden betreft, naar zijn verblijf in België sinds 2002 en de banden die hij hier heeft opgebouwd. Hij stelt dat de bindingen met België 'enorm' zijn. Op geen enkele wijze concretiseert hij welke banden en waarom deze dan precies noodzaken dat hij binnen een kortere tijdsperiode moet kunnen terugkeren naar België. Indien de bindingen met België 'enorm' zijn, kan evenwel minstens van verzoeker worden verwacht dat hij deze concreet kan duiden en hiervan zelfs een begin van bewijs voorlegt. Hij blijft op dit punt volledig in gebreke. Zelfs al dient verzoeker te worden gevolgd in zijn betoog dat ook omstandigheden die de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet noodzakelijk doen optreden kunnen rechtvaardigen dat een inreisverbod met een kortere duur wordt opgelegd, kan in casu enkel worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze concreet toelicht welke concrete banden hij met België heeft en waarom deze alsnog rechtvaardigen dat hij binnen een kortere tijdsperiode dan twee jaar terugkeert naar dit land. Hij maakt in geen geval aannemelijk dat enige specifieke band met België ten onrechte niet of onvoldoende in de beoordeling is betrokken of maakt dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk of onevenredig is. In die zin blijkt geen voldoende belang bij dit onderdeel van het middel.

Het gegeven dat verzoeker hooguit een tweetal jaar was toegelaten tot een verblijf en dit volgens hem door een ongelukkige samenloop van omstandigheden verloren is gegaan, doet aan de voorgaande beoordeling geen afbreuk. Hieruit blijkt andermaal niet dat verzoekers concrete banden met België alsnog van die aard zijn dat hij binnen een kortere tijdsperiode naar hier moet kunnen terugkeren.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoeker laat na op concrete wijze toe te lichten dat met enige (andere) concrete specifieke omstandigheid ten onrechte geen rekening is gehouden. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad handelend als annulatierechter niet toe zulks vast te stellen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM een privé- dan wel gezins- of familieleven in de zin van dit artikel aanwezig dient te zijn.

Verzoeker geeft niet aan gezins- of familieleden te hebben op het Schengengebied.

In de mate dat verzoeker nog verwijst naar zijn banden met België, herhaalt de Raad verder dat hij in gebreke blijft te preciseren waaruit deze banden precies bestaan. Hiermee toont hij niet aan dat hij in België hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwezen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoeker, die er al niet in slaagt een concreet privéleven aan te tonen, overtuigt geenszins dat zijn concrete zaak dan alsnog zou getuigen van de uitzonderlijke omstandigheden die kunnen maken dat in zijn zaak anders zou moeten worden geoordeeld of die maken dat hij binnen een kortere tijdsperiode dan twee jaar moet kunnen terugkeren naar het Schengengebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Waar verzoeker in de hoofding van zijn middel verwijst naar een schending van artikel 3, punt 7) van de richtlijn 2008/115/EG en het legaliteitsbeginsel, zet hij niet op concrete wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling of dit beginsel schendt. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS